

Full diocesà

21 de gener del 2018

p4 i p5 —Els trets fonamentals d'una parròquia, segons la carta pastoral

p6 —«Catalunya Cristiana» arriba al número 2.000

800 anys de la Universitat de Salamanca

Alfons IX de Lleó va voler tenir estudis superiors en el seu regne i per això va crear en 1218 les «scholas Salamanticae», germen de l'actual Universitat de Salamanca que s'apropa a complir els 800 anys d'història ininterrompuda creant, promocionant i divulgant el coneixement.

Així, la Universitat de Salamanca es va convertir, juntament amb París, Oxford i Bolonya, en una de les primeres universitats europees i avui dia és l'única espanyola que ha mantingut la seva activitat a través dels segles.

La ciència i la tecnologia desenvolupades a la Universitat de Salamanca han protagonitzat alguns dels avenços més importants dels últims segles. De l'Estudi de Sala-

manca van sorgir personalitats com Torres Villarroel o Abraham Zacut, el qual va desenvolupar un tractat d'astronomia imprescindible per a la navegació que va fer possible unir continents.

El pensament avançat de Francisco de Vitoria ha fet que es consideri Salamanca bressol del Dret Internacional, però per les seves aules hi han passat altres personatges il·lustres, com a fra Luis de León o Francisco de Salinas o Antonio de Nebrija, creador de la primera gramàtica del castellà. En èpoques més recents, la Universitat ha acollit grans pensadors i estadistes, com Miguel d'Unamuno, Enrique Iglesias, Jacques Delors o Adolfo Suárez, que han contribuït a la construcció de l'ordre internacional.

«Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes»

Diumenge III durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia de Jonàs

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat. (3,1-5.10)

Salm responsorial

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes
(Salm 24)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat. (7,29-31)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.» Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús. (1,14-20)

«Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia»

Joan i Jesús: continuïtat i ruptura

Jean Hakolimana, prev.

Per tal d'iniciar el seu ministeri, Joan es va presentar al desert. Jesús en canvi, es presenta a Galilea. Mentre Joan convidava la gent a sortir cap al desert per poder aïllar-se i fer un retrobament amb Déu, Jesús fa un pas endavant i vol portar el missatge en el si de les seves vides. No és d'estranyar que connecti amb els seus primers deixebles des d'una situació rutinària i banal de la vida: la pesca. A part d'aquestes diferències, Joan i Jesús coincideixen en l'anàlisi de la realitat: el Regne de Déu és a prop i demana conversió. Déu està configurant una alternativa a la societat existent, quelcom diferent que trenca amb els criteris vigents. Déu vol ser el centre i el referent per al nou món i convida a entrar en aquesta nova dinàmica. Aquest és el sentit de la conversió: canviar de centre i donar un nou enfocament a la nostra vida tal com ho subratlla la segona lectura.

Tanmateix, aquest nou escenari té unes exigències que no passen desapercubudes. Demana una entrega total i joiosa. És el que es dedueix de la prompta resposta per part dels primers deixebles. Demana també una certa renúncia: alguna cosa hem de deixar quan optem per fer de Déu el nostre horitzó, quan decidim integrar el seu projecte del nou Regne. Per l'eficàcia d'aquest seguiment, Jesús crida els seus deixebles de dos en dos. Com a bon jueu, sap que el testimoni d'un de sol no val. Sempre crida i envia de dos en dos. En això es fonamenta la transcendència de les nostres comunitats. No n'hi ha prou de respondre a la crida del Senyor. És igual d'important cuidar la dimensió comunitària del nostre seguiment. El nostre testimoni és més creïble quan confessem plegats.

La imatge

Que ningú no es posi nerviós ni corri a dir que això no és per a ell! Una de les primeres accions on Jesús defineix com és un deixeble seu és cridar-lo a deixar allò que estava fent —la casa, la família i el treball— per anar darrere seu.

Dues parelles de germans inicien una manera de fer gens segura, només amb la confiança en ell i aprenent els ensenyaments i les obres del Mestre.

La crida de Pere i Andreu (1430). Fra Angèlic

Lit. hores: Setmana III

22 dilluns

—Sant Vicenç, diaca (s.III)
—Santa Agnès, verge i màrtir (*304)
2 Samuel 5,1-7.10 / Salm 88 /
Marc 3,22-30

23 dimarts

—Sant Ildefons, bisbe (606-667)
—Sant Francesc Gil de Frederic, màrtir (1702-1745)
2 Samuel 6,12b-15.17-19 / Salm 23 /
Marc 3,31-35

24 dimecres

—Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església (1567-1622)
2 Samuel 7,4-17 / Salm 88 /
Marc 4,1-20

25 dijous

—La Conversió de Sant Pau, apòstol
—Santa Elvira, verge (s.XII)
Fets 22,3-16 / Salm 116 /
Marc 16,15-18

26 divendres

—Sants Timoteu i Titus, bisbes (s.I)
2 Timoteu 1,1-8 / Salm 50 /
Marc 4,26-34

27 dissabte

—Santa Àngela Mèrici, verge (1474-1540)
—Sant Enric d'Ossó i Cervelló, prevere (1840-*1896)
2 Samuel 12,1-7a.10-17 / Salm 50 /
Marc 4,35-41

28 diumenge IV de durant l'any / Cicle B

—Sant Tomàs d'Aquino, (1225-1274)
—Sant Valeri
Deuteronomi 18,15-20 / Salm 94 / I
Corintis 7,32-35 / Marc 1,21-28

Els trets fonamentals d'una parròquia perquè compleixi la seva missió

Síntesi de la Carta Pastoral «Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones» (i II)

El bisbe Romà afirma que els següents són els trets fonamentals d'una parròquia perquè compleixi la seva missió enmig del món, al servei de tothom.

La parròquia, comunitat

«La parròquia en el seu sentit territorial té en el seu si la riquesa de la diversitat en la unitat. La parròquia, comunitat de comunitats, família de famílies, té la missió i el goig de recollir en el seu si la riquesa de dons, de carismes i de serveis que l'Esperit suscita en la seva Església.»

En una societat on augmenta l'aïllament i la soledat, «la parròquia té la gran missió de fer viure l'experiència de pertinença, l'experiència del "nosaltres", del "nosaltres, els cristians", que, al mateix temps, ens obre a la fraternitat universal».

La parròquia, comunitat eucarística

«El centre d'una parròquia és l'Euca-

ristia dominical, que és la font i el cim de tota vida cristiana. És impen-sable que l'Eucaristia dominical, que la celebració del diumenge no sigui el centre d'una parròquia.»

Les celebracions dominicals en espera de prevere, presidides per un diaca o un laic, «han de tenir la característica d'una realitat extraordinària, en el sentit de la provisionalitat en l'espera del que és ordinari. Mai no han d'entrar en col·lisió amb una celebració de l'eucaristia dominical en l'àmbit d'una parròquia.»

«La missa dominical no pot ser un privilegi de les parròquies més grans i de les ciutats, mentre els pobles i parròquies petites ho tenen com a realitat extraordinària.»

«La missa dominical ha de ser cercada, desitjada. I si pot ser, encara més en aquests temps d'escassetat. El que

realment s'estima se cerca, encara que hi hagi dificultats, encara que comporti sacrificis; i això ens ajudarà a valorar-la encara més.» Per això el bisbe demana anar avançant en una

No podem
resignar-nos
a pensar
que cada dia
som menys

5 –actualitat diocesana

única celebració per parròquia, a fi de distribuir forces i servir tothom i per entendre que la missa té una dimensió comunitària.

També exposa que l'Eucaristia s'ha de perllongar o antecedir amb trobades formatives i festives: un dels dies més propis per a la catequesi d'infants i joves és el diumenge. La catequesi ha de portar a la celebració de la missa dominical: «i tot això amb la periodicitat pròpia dels cristians».

La parròquia, comunitat evangelitzadora

Seguint el sant pare Francesc, el bisbe ens recorda que la raó de ser de l'Església és l'evangelització: hem de ser missioners sempre.

«Aquest és el repte que tenim en aquests moments: esdevenir més i més evangelitzadors. No podem viure el que som preocupant-nos de l'autopreservació, dels drets que tenim, de la defensa de les nostres adquisicions. Hem de sortir a l'encontre dels germans.»

L'anhel evangelitzador s'haurà de plasmar en propostes de formació i treball missioner: «El futur d'una parròquia depèn d'aquest anhel evangelitzador. Sense una actitud i un pla evangelitzador, una parròquia no es pot entendre, en aquests moments de la nostra Església i del nostre món. No podem resignar-nos a pensar que cada dia som menys.»

La parròquia, comunitat dels deixebles de Crist

La parròquia és la comunitat dels qui viuen la santedat en camí: «L'escolta de la Paraula i la valorització de l'Eucaristia han de ser els pols de la vida personal i comunitària dels deixebles missioners de Crist.» Ser missi-

oner és conseqüència de ser deixeble.

«L'espiritualitat pròpia del deixeble de Crist en el si d'una parròquia, comunitat de comunitats, en quant centrada en la Paraula i en l'Eucaristia ha de portar a donar un testimoniatge pasqual: amb Jesús, "morir per viure". Maldar per tenir un estil de vida del qui fa do d'ell mateix, una vida lliurada al servei dels germans per amor a Déu; i tot això amarat amb una empremta de sobrietat, solidaritat, veritat i, amb l'encíclica *Laudato si'*, una ecologia integral.»

El bisbe destaca la redescoberta del sagrament de la penitència, de l'adoració eucarística i del rosari.

La parròquia, testimoni de caritat, de pau i d'unitat

«La vida pròpia dels cristians en la caritat, la pau i la unitat són profecia del Regne que ja és present, però que es manifestarà en plenitud.»

«L'atenció als més desvalguts, tant de lluny com de prop; la denúncia de les injustícies; la defensa de la vida hu-

mana en totes les fases de la seva existència; el respecte als drets humans; el treball per la pau, essent artesans de pau, a casa, en l'escola, en tot lloc; el foragitament del cor de tota "fòbia", tant les que són políticament correctes en cada moment com les que no ho són; totes aquestes actituds valentes han de ser companyes de camí dels cristians, essent-ne sempre el fonament la caritat, el desig de servir el bé comú i el bé de les persones concretes.»

«La presència de Càritas en les parròquies o agrupaments de parròquies és una necessitat vital. No és concebible una comunitat cristiana en què la dimensió caritativa no sigui present. I dient Càritas, també entenc altres realitats de caritat de l'Església. La dimensió evangelitzadora de la caritat té una doble faceta. Per un costat, la caritat per ella mateixa ja és evangelitzadora. I per l'altre, la més gran caritat és oferir Crist a una persona, a una família, a un poble. La dimensió evangelitzadora, l'anunci de Crist ha de ser present en l'acció caritativa de l'Església. Tothom té dret que Crist li sigui anunciat.»

Catalunya Cristiana

«Catalunya Cristiana» arriba a la fita del número 2.000

Redacció

Avui 21 de gener *Catalunya Cristiana* arriba a la fita històrica del número 2.000. Es tracta d'una de les efemèrides més rellevants en la història de gairebé quaranta anys d'aquest setmanari fundat, l'any 1979, per Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa. De fet, és l'únic setmanari religiós que es publica a Catalunya. «Un setmanari, a més, que va comptar amb la col·laboració des de primera hora de Mn. Joan Carrera, després bisbe», recorda l'actual director, Mn. Jaume Aymar.

El número 2.000 comptarà amb un tiratge extraordinari de

40.000 exemplars i té com a lema «2.000 setmanes amb tu».

Per tal de celebrar l'efemèride, el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president del patronat de la Fundació Catalunya Cristiana, presidirà una missa a la catedral de Barcelona. Serà el diumenge 28 de gener a les 19 h. D'altra banda, segons explica Aymar, «la sortida del número 2.000 és també una ocasió per a anar introduint millores en els continguts, el disseny i l'edició del setmanari».

Augmenta la violència anticristiana

La tendència a l'alça de l'opressió i la violència anticristiana en el món no s'ha vist frenada tampoc en l'any que hem deixat, segons l'informe elaborat anualment per Portes Obertes (Open Doors), en el qual s'avalua la situació de persecució de cristians en el món i s'elabora un rànquing de països on viure la fe cristiana és més arriscat.

En total, Portes Obertes ha registrat 3.066 cristians morts per causes directament relacionades amb la seva fe, així com 793 esglésies o propietats d'esglésies atacades.

La persecució no solament es veu reflectida en actes de violència i empresonaments, sinó que la recerca avalua molta

altres formes de persecució enteses com a opressió en diferents nivells i àmbits socials. Això explica el fet que Nigèria, malgrat haver estat el país amb major nombre de cristians morts a causa de la seva fe, és el 14è lloc de la classificació dels 50 països on existeix major persecució. Els primers dos llocs d'aquesta llista els ocupen Corea del Nord i Afganistan.

L'article

Quin tresor, el temps!

Climent Forner, prev.

Havent encetat l'any nou 2018 com si fos una llonganissa, una de les preguntes a formular-nos és aquesta: Serà un bon any? Molt millor que el passat, almenys a casa nostra, en tots els aspectes, sense cap mena de dubte. Però hi ha encara un interrogant més profund, que ens hauríem de fer tots plegats, els joves i els no tan joves com els que ja passem dels noranta: Quin valor té el temps? ¿És or, com deien abans els anglesos i com encara opinen els actuals magnats de l'economia? ¿O és gràcia, com creiem o hauríem de creure els cristians? En el primer supòsit la vida és curta, molt curta, perquè no ens deixa guanyar més diners; en el segon, sigui curta o llarga, és cridada a ser eterna en comunió d'amor amb Aquell que ens ha creat i redimit perquè ens estima. Ara, és evident que la vida humana des del principi s'ha anat allargant de tal manera, gràcies a la ciència, la manduca i la sanitat, que aviat arribarem als cent com si res. Hi ha un salm que fa: «Ni que visquéssim setanta anys, i els més forts fins als vuitanta, al capdavant són de fatigues inútils, s'escolen de pressa, i ens n'anem volant...» Això en contrast amb l'eternitat de Déu: «Mil anys als teus ulls són com un dia que ja ha passat, com el relleu d'una guàrdia de nit.» Jo el valoro tant, el temps, que, si pogués, en compraria.

Sempre he admirat aquelles persones d'antany, àdhuc de segles enrere, que amb una existència breu com de 30, 40 o 50 anys van deixar una obra prodigiosa: Dant, l'autor de la *Divina Comèdia* en tenia entre 30 i 40 quan la va escriure (ni que morís a 56); Charles Péguy, 41; Teresina de Liseux, 24; Jacint Verdaguer, 57; Dietrich Bonheffer, 39; Màrius Torres, 26; Pere Tarrés, 45... Com és possible? Perquè sabien aprofitar el temps, al revés de nosaltres que, un cop jubilats, ens avorrim com unes ostres, no sabent què fer-ne. Ai, Senyor! Primer, l'edat de la jubilació professional no hauria de ser més tardana? Segon, l'experiència hauria d'haver potenciat les nostres aptituds personals fent-nos capaços de treure'n profit, sigui gaudint-ne amb la lectura, l'esport, les arts, els oficis, sigui mirant de fer tot el bé possible al servei dels altres, ajudant, assistint, col·laborant generosament, com a voluntaris de Càritas, de Mans Unides, de qualsevol entitat... És a dir, donant fruits abundants de bones obres. Altrament, el dia del judici final ens avergonyirem d'haver-nos-hi de presentar amb les mans buides.

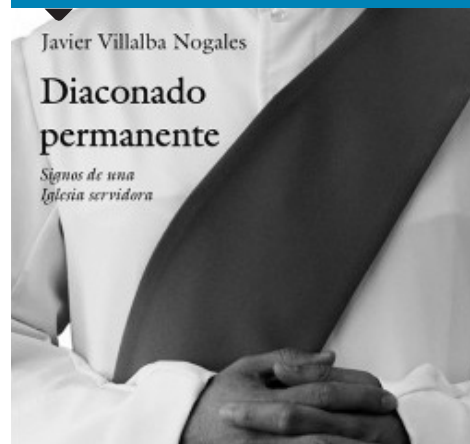
Jesús, només amb uns 33 anys, va passar per aquest món fent el bé, portant la salut i la salvació a tothom, perquè Déu era amb ell, tal com Pere certificava a casa de Corneli. El temps, no en dubtem, és gràcia, com la vida natural i la sobrenatural que el Pare ens ha donat sense cap mèrit de part nostra. Espremem-lo al màxim. Quin tresor!

El llibre

El diaconado permanente. Signos de una Iglesia servidora

Javier Villalba Nogales

Editorial San Pablo. 240 pp.
Preu: 16,49 euros.

Aquest llibre destaca la dimensió samaritana i servicial que correspon al diaconat, i en particular al permanent, i ens ajuda a comprendre millor qui són els diaques permanents, a qui representen i quina és la seva missió enmig del món i en nom de l'Església.

Els diaques desenvolupen tasques d'evangelització, litúrgia (administren el baptisme i el matrimoni i presideixen les exèquies) i específicament labors dins la pastoral social i caritativa.

L'autor analitza tots aquests aspectes des de la seva pròpia experiència personal i integra la «doble sacramentalitat» per ser casat i, al mateix temps, la vida familiar i professional.

Glossa

La unitat que solament el Senyor pot donar-nos

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener, és una nova crida a pregar per la restauració de la unitat visible de l'Església. La unitat dels cristians no és una qüestió baldera o reservada per a alguns que tenen aquesta dèria, sinó que és una necessitat que brolla de la nostra mateixa fe i, per això, tots l'hem de sentir com a cosa ben nostra. Recordem la pregària del mateix Jesús: *Que tots siguin u, Pare* (Jn 17,21).

La divisió dels cristians, en diversitat d'Esglésies i de confessions, no ens treu la certesa, com confessem en el *Credo*, que l'Església és una. Ens pertoca a tots caminar junts, reconeixent els dons que hi ha en les altres confessions i, tant en les paraules com en els fets, veure'ns com a germans en Crist, confessant la Trinitat santíssima i vivint la salvació que brolla de la mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist.

Hem de reconèixer els dons dels germans, agraint també els dons que hem rebut en el si de l'Església catòlica. Hem de ser ben conscients que la fe ens garanteix saber que estem, per la gràcia de Déu, en aquella possessió dels mitjans de salvació dels qui pertanyen a la comunió de l'Esglé-

sia. Així ho creiem i, per això mateix, ens mantenim en el si de l'Església catòlica. El veritable ecumenisme fuig de tota aparença d'irenisme, en el sentit d'una realitat d'unitat futura, en la qual emergirà l'Església de Crist.

El proppassat 21 d'octubre va fer cinc-cents anys del començament de la Reforma protestant. Hem de ser conscients tant del que s'ha avançat en el camí de la unitat visible com de les oposicions que persisteixen entre l'Església catòlica i les comunitats eclesials protestants. Resta molt de camí per fer, però és més el que ens uneix que el que ens separa. Entre nosaltres, degut al fet de les migracions, també hi ha molts cristians de les Esglésies orientals ortodoxes. Amb ells la nostra comunió en els sacraments és plena i podem reconèixer-nos com a Esglésies germanes, encara que ho hem arribat a la plena comunió en la manera comprendre l'Església universal i el primat del successor de Pere, com a servidor de la comunió universal de l'Església. Per això, tant amb els nascut de la Reforma com en les Esglésies ortodoxes, sense oblidar l'anglicanisme, hem d'avançar més i més en el diàleg i, sobretot, hem de demanar, amb pregària humil i confiada, la unitat que solament el Senyor pot donar-nos.

